

blikkelig faaet ham til at væbne sig med al sin gamle, stejle Trods. Den tavse Anklage i Broderens Holdning og Mine, den Tilkendegivelse af krænket Familjeære, som Blik og Tone indeholdt, hele den Selvgodhedens Atmosfære, der udstrømmede fra hans stramt tilknappede Skikkelse med de blege, glasagtige Øjne og den indknebne Mund, havde i Løbet af faa Minutter sat Per saa levende tilbage til Barndomsaarenes Trængselstider, at det var for ham, som om selve den kendte Tørverøgsfims derhjemme fra Præstegaardens Stuer var ført herind til ham med Broderens Person.

Og dog var der i Virkeligheden dybest inde i det Blik, hvormed Eberhardt betragtede Peter Andreas og saa' sig omkring i hans fattige Stue, et Udtryk af oprigtig Sorg, af ægte, broderlig Medfølelse. Det saa' ud, som om der ved Synet af dette mørke, kælderagtige Rum, der med sine Udskuds-Møbler, sit nøgne Gulv og sine fuldkommen tomme Vægge var som et Billede paa selve Hjemløsheden, pludselig skød op i ham en Trang til at bryde Isen imellem dem, og at han blot ventede paa en Anledning til at lade Hjærtet tale. Men Per gav ham ingen saadan Anledning, og de sad i flere Minutter tavse begge to.

»Jeg kommer for Resten hjemmefra,« begyndte endelig Eberhardt ligesom prøvende. »Jeg var netop kommen tilbage her til Byen den Dag, da jeg sidst søgte dig.«